

ת"פ 17942/09/19 - מדינת ישראל ע"י נגד קלינינג סולושיין בע"מ, אלכסנדר לייכטמן ע"י

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב
ת"פ 17942-09-19 מדינת ישראל נ' קלינינג סולושיין
בע"מ ואח'

בפני	כבוד השופטת קארין ליבר-לוי
בעניין:	המאשימה
נגד	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חן אביטן
הנאשמים	1. קלינינג סולושיין בע"מ
	2. אלכסנדר לייכטמן ע"י ב"כ עו"ד מיכאל לויט

גזר דין

1. בישיבת ההקראה שהתקיימה לפניי ביום 03/05/2022 הורשעו הנאשמים, על פי הודאתם, כפי שיפורט להלן.
2. קודם לכך, תתוקן טעות קולמוס שנפלה בהכרעת הדין, עת באישום הראשון מספר הסעיף שנרשם בשוגג בעמוד 2 שורה 8 לפרוטוקול היה 3(א) ואילו מספר הסעיף הנכון הוא 2(א). טעות הקולמוס מתוקנת בזאת.

פרטי כתב האישום

3. הנאשמת היא חברה בע"מ אשר תחום עיסוקה באספקת שירותים למשק בית.
4. הנאשם הוא הבעלים, המנכ"ל ובעל המניות היחיד בנאשמת במועדים הרלוונטיים לכתב האישום.
5. כתב האישום כנגד הנאשמים הוגש ביום 09/09/2019 וזאת בעקבות ביקורות אשר נערכו על ידי המאשימה במשרדי הנאשמת עבור החודשים 09/2018 - 1/2019 (חמישה חודשים).
6. כתב האישום כלל שלושה אישומים:
א. האישום הראשון: העסקת עובדים ללא רישיון בהתאם לחוק.

הנאשמת - עבירה לפי סעיף 2 (א)^[1] לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם תשנ"ו-1996 (להלן:

"**חוק העסקת עובדים**") - העסקת עובדים ללא רישיון; עבירה לפי סעיף 10א^[2] לחוק העסקת עובדים-
העסקת תושבים זרים ללא היתר; עבירה לפי סעיף 20 לחוק העסקת עובדים- סעיף העונשין.

הנאשם - הפרת חובת הפיקוח עבירה לפי סעיף 21 לחוק העסקת עובדים, עבירות לפי סעיפים 2(א), 10א
לחוק עסקת העובדים.

ב. האישום השני: מסירת תלושי שכר שפרטי המעסיק בהם שגויים וכן לא ניתן בהם
ביטוי למספר ימי החופשה שניתנו בתקופת התשלום וליתרת ימי החופשה.

הנאשמת - עבירה לפי סעיף 24(ב) לחוק הגנת השכר, תשי"ח - 1958 (להלן: "**חוק הגנת השכר**") - ניהול
פנקס שכר ואי תקינות תלושי השכר; עבירה לפי סעיף 25ב(א) לחוק הגנת השכר - מסירת תלושי השכר
שלא נכללים בהם פרטי השכר ששולם לעובד, כולם או חלקם, בניגוד להוראות סעיף 24(ב).

הנאשם - הפרת חובת פיקוח עבירות לפי סעיף 24 (ב) לחוק הגנת השכר, סעיף 25ב(א)(2) וסעיף 26
לחוק הגנת השכר - אחריות נושא משרה בתאגיד.

ג. האישום השלישי: ניכוי ביטוח רפואי משכר העובדים הזרים שהועסקו בסכומים
העולים על השיעור שנקבע כניכוי מותר בדיון.

הנאשמת - עבירה לפי סעיף 1ד(ג)^[3] לחוק עובדים זרים תשנ"א - 1991 (להלן: "**חוק עובדים זרים**") - ניכוי
משכרו של עובד זר בגין ביטוח רפואי; עבירה לפי סעיף 2(ב)(3)^[4] לחוק עובדים זרים - העסקה ללא הסדרת
ביטוח רפואי לעובד זר; עבירה לפי סעיף 2 (ב)(9)^[5] לחוק עובדים זרים - ניכוי משכרו של עובד זר בניגוד
להוראות סעיף 25 לחוק הגנת השכר.

הנאשם - הפרת חובת פיקוח, העבירות לפי סעיף 1ד(ג), לפי סעיף 2(ב)(3), לפי סעיף 2(ב)(9)(ב), כמפורט
לעיל, ועבירה לפי סעיף 5 - אחריות נושא משרה^[6].

7. ביום 14.07.2021 ענו הנאשמים לכתב אישום.

8. בישיבת יום 3.5.2022 הודיעו הצדדים על הגעתם להסדר טיעון פתוח לפיו הנאשמים הודו בעובדות
המפורטות בכתב האישום ובאשמה המיוחסת להם והוסכם ביניהם כי שני הצדדים יטענו לעונש באופן פתוח.
במסגרת הכרעת הדין בית הדין אישר את הסדר הטיעון.

9. כאמור, במעמד הדיון ניתנה הכרעת דין המרשיעה את הנאשמים על פי הודאתם באישומים הבאים:

הנאשמת:

איסור עיסוק כקבלן כ"א/שירות ללא רישיון עבירות לפי סעיפים 2(א) + 10א + 20 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כ"א, התשנ"ו - 1996 (28 עבירות).

פנקס שכר ותלוש שכר - עבירות לפי סעיפים 24(ב) + 25ב(א)(2) לחוק הגנת השכר, התשי"ח - 1958 (69 עבירות).

ביטוח רפואי - עבירות לפי סעיפים 1ד(ג) + 2(ב)(3) + 2(ב)(9) לחוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 (12 עבירות).

הנאשם:

הורשע כנושא משרה בתאגיד בגין היעדר חובת פיקוח.

הפרת חובת הפיקוח - עבירות לפי סעיפים 2(א) + 10א + 21 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כ"א, התשנ"ו - 1996 (28 עבירות).

הפרת חובת הפיקוח - עבירות לפי סעיפים 24(ב) + 25ב(א)(2) + 26 לחוק הגנת השכר, התשי"ח - 1958 (69 עבירות).

הפרת חובת הפיקוח - עבירות לפי סעיפים 1ד(ג) + 2(ב)(3) + 2(ב)(9) + 5 לחוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 (12 עבירות).

10. כל אחד מהצדדים טען לעונש. הטיעונים לעונש הוגשו על ידי המאשימה בכתב ביום 03/05/2022 ובמעמד הדיון אף השלימה אותם בעל-פה. בהסכמת הצדדים, הטיעונים לעונש של מטעם הנאשמים הוגשו ביום 07/07/2022.

טיעוני המאשימה לעונש

11. המאשימה טענה כי בעת קביעת העונש המתאים, במתחם הענישה המקובל לכל עבירה, כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - **חוק העונשין**), יש להביא בחשבון בנסיבות העניין את המצב הייחודי של "ריבוי העבירות", תוך הפנייה לפסיקה בעניין בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29/10/2014) (להלן: "עניין ג'אבר").

12. עוד טענה המאשימה כי בנסיבות העניין מדובר בשלושה אירועים נפרדים - אישומים, שכל אחד מהם מהווה פרשה בפני עצמה ואין ביניהם קשר הדוק (סעיף 19 לטיעונים לעונש). עוד הודגש כי בכל אחת אחד מהפרשות

בוצעו מספר מעשים (באישום הראשון - 28, באישום השני - 69, ובאישום השלישי - 12), כך שיש להטיל את הקנס המקסימלי בהתאם לשילוב מעשי העבירה.

13. המאשימה התייחסה לתכליות החברתיות אשר עומדת בבסיס כל אחד מסעיפי העבירה. כך, בנוגע לאישום הראשון - העסקת עובדים ללא רישיון, התכלית החברתית באה לידי ביטוי בהבטחת זכויותיהם של עובדי הקבלן באמצעות הענקת רישיון קבלן כוח אדם מטעם הרשות. הליך מתן הרישיון הוסדר בסעיף 3 לחוק העסקת עובדים. במסגרת הליך האישור נבחנים קריטריונים שונים, בין היתר, ניסיונו המקצועי של מבקש הרישיון, ניקיון עברו, האיתנות הפיננסית שלו וזאת במטרה להבטיח תשלום זכויות לעובדים. עוד הפנתה המאשימה לעובדה כי מעסיק אשר פועל כקבלן כוח אדם ללא הסדרת רישיון בהתאם לדין אשר כולל מתן ערבויות כספיות למדינה, "חוסך" סכומים רבים על חשבון זכויות העובדים, בעודו גורף רווחים מלאים לכיסו" (ר' סעיף 25 לטעונו לעונש), כך שיש מניע כלכלי לביצוע העבירות.

14. בנוגע לאישום השני עמדה המאשימה על התכלית החברתית של חוק הגנת השכר. ביחס לכך הפנתה המאשימה לפסיקה של כבוד השופטת (בדימוס) אלישבע ברק אוסוסקין במסגרת דב"ע 3-237/97 עזרא שמואלי ואח' נ' רשות השידור (28.08.2001), שם עמדה היא על התכלית הסוציאלית של הקוגנטיות בדיני העבודה לצורך הבטחת זכויות מינימליות לעובדים, פערי הכוחות בין העובדים ובין המעסיקים, תוך מתן דגש למדיניות עקבית של בתי הדין ביחס "לעמדת המיקוח החלשה של העובד" (ר' סעיף 28 לטעונו לעונש).

15. בנוגע לאישום השלישי עמדה המאשימה על התכלית החברתית של הגנה על עובדים זרים, וטענה כי מדובר בפגיעה חמורה שבעתיים משום שמדובר בעובדים מוחלשים בחברה. ניכר ביתר של כספי ביטוח בריאות, בנסיבות העניין, מהווה ניכוי אסור על פי הדין אשר פוגע "ישירות בכיסו של העובד" כך שהמעסיק מתעשר שלא כדין. לאור זאת הרי שהמניעים לביצוע העבירה הם כלכליים ועל כן "יש להטיל בגינה סנקציה כספית הרתעתית וזאת בשל ההשלכות החברתיות והמוסריות הנלוות אליה". (ר' סעיף 29 לטעונו מאשימה).

16. כך שהמאשימה טענה כי ביחס לאישום הראשון בגין עבירת עיסוק כקבלן ללא רישיון בהתאם לדין, יש להטיל על הנאשמת קנס בסך 201,600 ₪ אשר מורכב ממכפלת הקנס המקסימלי לכל עבירה (14,400 ₪) במספר העבירות (28) והעמדת הסכום על מחצית בהתאם למתחם הענישה הראוי. בהתאם יש להטיל על הנאשם בגין עבירה על חובת הפיקוח קנס בסך 408,800 ₪ אשר מורכב ממכפלת הקנס המקסימלי לכל עבירה (29,200 ₪) במספר העבירות (28) והעמדת הסכום על מחצית בהתאם למתחם הענישה הראוי.

17. ביחס לאישום השני בגין מסירת תלושי שכר שלא נכללים בהם חלק מפרטי השכר, יש להטיל על הנאשמת קנס ברף בינוני נמוך שלא יפחת מ-14,600 ₪ ולא יעלה עד 21,900 ₪ לכלל העבירות בשל מספרם הרב של העובדים כלפיהם נעברה העבירה. בהתאם יש להטיל על הנאשם בגין הפרת חובת הפיקוח את מחצית הקנס הקבוע לתאגיד, היינו קנס שלא יפחת מ-7,300 ₪ ולא יעלה על 10,950 ₪.

18. ביחס לאישום השלישי בגין ניכוי סכומי ביטוח רפואי לעובדים זרים מעבר למותר בחוק, טענה כי מתחם הענישה ההולם הוא בין 5,000 ל-20,000 ₪ לכל עבירה. אולם בסיכום טיעונים גרסה כי יש להטיל על הנאשמת את הקנס המקסימלי בסך 116,800 ₪ במכפלת 12 עבירות ומתוכם 30%-50% היינו קנס שלא יפחת מ-420,480 ₪ ולא יעלה על 700,800 ₪. בהתאם יש להטיל על הנאשם בגין הפרת חובת הפיקוח קנס של 50,000 ₪.

טיעוני הנאשמים לעונש

19. ראשית טענו הנאשמים כי פעלו ללא כוונת זדון, תכנון מראש או מתוך כוונה לפגוע בשכבות מוחלשות. נטען כי הנאשם לא היה מודע למסגרת החובות המוטלת עליו משום שעלה לישראל בגיל מבוגר.

20. באשר לאישום הראשון - העסקת עובדים ללא רישיון בהתאם לחוק העסקת עובדים - נטען כי התנהלות של נאשמים הייתה בהתאם ליעוץ משפטי שקיבלו, כך שלנאשם היה בסיס להאמין שהנאשמת מתנהלת בהתאם לדרישות החוק וזאת בשל הליווי המשפטי והפיננסי. הודגש כי עורך הדין ורו"ח, שיתפו פעולה עם הליכי החקירה.

21. באשר לאישום השני - עבירות לפי חוק הגנת השכר ואי תקינות תלושי השכר, לרבות אי ניהול פנקס חופשות, טענו הנאשמים כי הליקוי ברישום בתלושים נעשה מתוך טעות טכנית בעקבות שינוי שם החברה ברשם החברות. ביום 23.08.2018 שם החברה שונה "מקלינג סולושיון בע"מ" ל - "אי ויי סולושיון בע"מ". אך בפועל במאגרי החברה ובתלושים עצמם נשמרו כל זכויות העובדים כנדרש כך שהטענה בכתב האישום מתקזזת לשם החברה בלבד. נציין לא הוגשו לבית הדין תלושי השכר של העובדים.

22. כך גם בנוגע לניהול פנקס חופשה, נטען כי במאגרי החברה נוהל פנקס חופשה, והליקוי התגלה ביחס לעובדים שעבדו תקופה קצרה מאוד ו"באו להתנסות בעבודה" (ר' סעיף 6 לטיעונים לעונש), עוד נטען כי יתרת חופשה נרשמה לעובדים אלה כנדרש. הנאשמים הפנו אל חמישה מכתבי סיום העסקה לעובדים, שעבדו תקופה קצרה מאוד.

23. באשר לאישום השלישי - גבייה ביתר של דמי הביטוח, נטען כי הניכוי של הכספים נבע מתוך התקשרות "בפוליסת ביטוח הטובה והרחבה ביותר שניתן, בעלת כיסויים ביטוחים מקסימליים" (ר' סעיף 9 לטיעוני הנאשמים).

24. עוד נטען כי מדובר בתשלומים לחברת הביטוח עבור שלושה חודשים 09/2018, 10/2018 ו-01/2019 בלבד והכספים שנוכו הועברו לחברת הביטוח. לאור זאת, נטען כי לא מדובר במניע כלכלי במעשים של הנאשמים, וזאת גם בשל הסכומים הנמוכים שנגבו.

25. לעניין מתחם הענישה והעונש ההולם, ביקשו הנאשמים לראות בכלל העבירות שנעברו **אירוע אחד**, בשל הקשר ההדוק בין המעשים משום שכלל העבירות מגיעות מאותו התחום - הביטחון הסוציאלי (ר' סעיף 23 לטיעוניהם לעונש). הנאשמים הפנו לפסיקה, אשר התייחסה לעבירות דומות והטלת עונשים בנסיבות אשר דומות לענייננו.

26. עוד טענו כי בית הדין בעת קביעת עונש על נאשם מתבקש להביא בחשבון שיקולים שיקומיים וביניהם: גילו של הנאשם ומצבו האישי- הנאשם מגדל עם בת זוגו את בנם בן 9 עם צרכים מיוחדים (צורף אישור רפואי למצבו של הבן). כמו כן, התבקש בית הדין להביא בחשבון גם את מצבו הכלכלי הנאשם המתקיים מהכנסתו כשכיר ומקבל קצבת זקנה. עוד נטען כי הנאשם לא התאושש ממשבר הקורונה והיום פעילותה של נאשמת היא בעיקר במתן ייעוץ והיא אינה מעסיקה עובדים.

27. הנאשמים צירפו בתמיכה לטיעונים לעונש מסמכים שונים בהסכמת המאשימה (כמפורט בפתיח לטיעוניהם).

28. הנאשמים טענו כי ביחס לאישום הראשון הקנס המקובל הוא בין 20% ל-60% מהקנס המקסימלי לכל עבירה, היינו, בין 2,880 ₪ ל-7,200 ₪.

29. ביחס לאישום השני טענו כי מתחם הענישה המקובל הוא בין 10% ל-50% מהקנס המקסימלי.

30. ביחס לאישום השלישי, הנאשמים מקבלים את מתחם הענישה הכספי שהובא על ידי המאשימה, כלומר בין 5,000 ₪ ל-20,000 ₪ אולם מבקשים להביא בחשבון כי בעניינם לא מדובר באי עריכת ביטוח אשר היתה מסכנת את העובדים אלא בגביית סכום עבור ביטוח מעבר למותר בחוק שעה שכן נערך ביטוח (ראה סעיף 29 לטיעוני הנאשמים).

דין והכרעה

31. תחילה אכריע בסוגיית ריבוי העבירות ולאחר מכן, אקבע את מתחם העונש הראוי ואת העונש הספציפי שיש להטיל על כל אחד מהנאשמים בתוך המתחם שייקבע.

ריבוי העבירות

32. הקביעה האם מסכת האירועים שנפרסה בפני בית הדין מהווה "אירוע" אחד או "**מספר אירועים**" יש לבחון בהתאם לכללים אשר נקבעו בפסיקה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין. סימן א'1 מגדיר את שלבי גזירת העונש על נאשם במצב של "ריבוי עבירות":

"40ג. (א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע

מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת.

33. בהתאם לכך ובהתאם לפסיקה, תהליך הרשעה של נאשם יכול שלושה שלבים כמפורט להלן:

"בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, ימשיך בית המשפט 'כרגיל', אל שני השלבים הבאים (קרי, יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע (סעיף 40 יג(א) לחוק העונשין)). לעומת זאת, במידה ובית המשפט מצא כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם מדובר בכמה אירועים, יקבע עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יוכל לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40 יג(ב) לחוק העונשין); בעקבות המסקנה שהתקבלה בשלב הראשון ימשיך בית המשפט לשני השלבים הבאים: בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (אלא אם מתקיים אחד משני חריגים שיפורטו להלן)". (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13); ההדגשות במקור) ור' גם ע"פ (ארצי) 32385-05-14 שמש חי אחזקות בע"מ - מדינת ישראל (13.08.2015) (להלן: "שמש חי").

34. הבחינה אם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים תיעשה לפי שני מבחנים: האם פיצול בין "האירועים" יהיה מלאכותי, כאשר ניתן להסיק כי האירועים מהווים "מכלול אחד". בנוסף, האם קיים "קשר הדוק" בין האירועים. (ר' לעניין זה סעיף 15 לע"פ 57160-01-14 מדינת ישראל - חדוות הורים בע"מ (08.02.2014) (להלן: "חדוות הורים").

35. בעניין ג'אבר שהובא לעיל, לאחר דיון נרחב בשאלה האם קיימת זהות בין המונח "מעשה"⁷ כפי שהוגדר בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] - תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי") ולבין המונח "אירוע", בהתאם לאמור בסעיף 40י"ג לחוק העונשין, הגיע בית המשפט העליון למסקנה כי:

"אין להתעלם מכך שבסופו של יום בחר המחוקק שלא להשתמש במונח "מעשה" במסגרת סעיף 40יג שבתיקון 113 לחוק העונשין, אלא בחר להשתמש במונח חדש ולכאורה רחב יותר - "אירוע" - וזאת, להבדיל מהמונחים "מעשה העבירה" ו"עבירה" שבסעיפים 40א-40יב ובסעיף 40יד לחוק העונשין ומהמונח "מעשה" שבסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי." (ר' שם סעיף 26 פסק דינו של כב' השופט דנציגר, כתוארו דאז).

36. להשלמת התמונה, נפנה גם לנקבע בעניין **חדוות הורים** בסעיף 16 לפסק הדין נקבע:

"בפסיקת בית המשפט העליון שניתנה בימים אלו (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל, מיום 29.10.14) הסכימו שלושת השופטים כי יש להבחין בין "אירוע" לבין "מעשה", וכי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. לפי דעת הרוב (מפי השופטת דפנה ברק-ארז), כאירוע אחד תיחשבה מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק"..."

37. כמו כן, הפנתה הפסיקה של בית המשפט העליון ובית הדין הארצי למבחני עזר שונים, אשר נובעים מנסיבות שונות ועשויים לסייע בהכרעה האם מדובר ב"אירוע אחד" או "ריבוי אירועים".

38. כך, למשל, **סמיכות הזמנים** או היותם אירועים כחלק מאותה **תכנית עבריינית** עשויים לסייע בקבלת ההחלטה האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים. (ר' לעניין זה סע' 16 לפסק הדין בעניין חדוות הורים) או גילוי האירוע במועד אחד, מיקום אחיד לכלל העובדים, זהות מוחלטת בין המסמכים ששימשו את המאשימה, אם כל העובדות מאפשרות לייחד את העסקת מי מהעובדים עד כדי שהניתוק **בין האירועים לא יהיה מלאכותי** (ר' סעיף 25 לפסק הדין בעניין **שמש חי** שהובא לעיל).

39. עם זאת, גם בהמשך נקבע בפסיקה כי "אירוע אחד" עשוי לכלול בתוכו מספר מעשים.

40. בע"פ (ארצי) 12602-03-20 **מדינת ישראל - באר הנדסה אזרחית בע"מ** (נבו 10.12.2020), (להלן: "**באר הנדסה**") קבע בית הדין הארצי כי להבחנה בין "אירוע" ו"מעשה" יש מטרה יישומית לגזירת העונש של הנאשם, תוך התייחסות לכך כי ייתכן במסגרת אירוע אחד יש מספר מעשים אשר עשויים להשליך על עונשו של הנאשם בנסיבות כאלה או אחרות. כמו למשל, העבירה שנעברה כלפי כמה עובדים.

"... להגדרת "אירוע" ולהגדרת "מעשה" תפקידים שונים בתהליך גזירת הדין. המונח "מעשה" מגדיר את תקרת העונש המכסימלית שניתן להטיל במצבים של ריבוי עבירות. המונח "אירוע" מכתב את מספר מתחמי הענישה שיש לקבוע בתהליך גזירת הדין, כשלכל אירוע נדרשת קביעת מתחם ענישה נפרד. הנה כי כן, ריבוי העבירות בהן הורשע הנאשם עשוי להצמיח אירוע או יותר (ולכל היותר כמספר העבירות בהן הורשע הנאשם), וכל אירוע עשוי להצמיח מספר מעשים (ולכל היותר כמספר העבירות הכלולות באותו אירוע). מכאן כי מספר האירועים והמעשים, הינו, לכל היותר, כמספר העבירות בהן

הורשע הנאשם, ובחלק מהמקרים נמוך ממנו. כיוון שהמונחים "אירוע" ו"מעשה" הם מונחים שונים, הקבועים בדברי חקיקה שונים ובעלי תפקידים שונים, מתחדדת שאלת סדר בחינתם. מבחינה מתודולוגית, ובקליפת האגוז, סדר הבחינה במצבים של ריבוי עבירות הוא - זיהוי מספר האירועים; קביעת תקרת העונש ביחס לכל אירוע בהתחשב במספר המעשים מהם הוא מורכב; קביעת מתחם העונש ההולם בגין כל אירוע". (ר' סעיף 15 לפסק הדין בעניין באר הנדסה).

הכרעה

41. כבר עתה אציין כי קיים קושי לקבוע כי מסכת העובדתית אחת מקשרת בין **שלושת האישומים** כך שניתן יהיה לראות בשלושתם אירוע אחד כפי שטוענים הנאשמים.

42. מעיון בחומר הראיות וכלל החומר המצוי בתיק אני סבורה כי מדובר **בשלושה אירועים נפרדים** כטענת המאשימה. האירוע הראשון הוא העסקת עובדים ללא רישיון מתאים. האירוע השני הוא מסירת תלושי שכר לעובדים שלא נכללים בהם חלק מפרטי השכר והאירוע השלישי הוא ניכוי סכומים ביתר בגין ביטוח רפואי לעובד זר. לא ניתן לקבוע כי פעולה ללא רישיון קשורה קשר הדוק וענייני לעריכת תלושי שכר שלא כדין ו/או לניכוי ביתר של דמי ביטוח רפואי. לא מדובר במסכת עבריינית אחת אלא בשלוש התנהגויות שונות. ההתנהגות הראשונה עוסקת בהתנהלות הנאשמים גם כלפי המדינה ולא אך בהעסקת העובדים על ידם. ההתנהגות השנייה עוסקת במתן תלושי שכר שאינם כוללים את כל הפרטים הנדרשים וההתנהגות השלישית עוסקת בניכוי ביתר מעובדים זרים. ההתנהגויות האמורות אינן נובעות אחת מהשנייה. על כן יש לראות בשלושת האישומים שלושה אירועים נפרדים.

43. בנוגע **לאישום הראשון** - העסקת עובדים ללא רישיון קבלן כ"א/ רישיון קבלן שירות. לשון החוק להעסקת עובדים ברורה ביחס לאיסור העסקת עובד ללא קבלת רישיון, כך העסקת 28 עובדים ללא קבלת רישיון מתאים הינה הפרה בוטה של הוראות החוק.

44. עם זאת, יישום המבחנים אשר נקבעו **בחדות הורים** מביא למסקנה כי בביצוע העבירה ביחס ל-28 העובדים, מתקיים "**קשר הדוק**" כך שהאישום הראשון מהווה **אירוע אחד** שכלולים בו **מספר מעשים**. ואנמק.

45. העובדים הועסקו ע"י קבלן אחד ללא רישיון, אומנם הם שולבו אצל מעסיקים שונים אך אין אינדיקציה ברורה ל"פיצול" בהעסקתם או מאפיינים ייחודיים לכל עובד ועובד. כמו כן, אכן "**דפוס הפעולה**" של הנאשם מצביע על כך כי העסקת עובדים ללא רישיון והיעדר פיקוח מצדו (ונתייחס לטענת חוסר מודעותו לדין הישראלי בהמשך) מהווה בפועל "תוכנית פעולה עבריינית אחת" ומקובלת עליי עמדתה של מאשימה כי מדובר במניע כלכלי. (ר' לעניין זה ת"פ (אזורי ב"ש) 32556-07-14 **מדינת ישראל - פוינט א.נ. אבטחה בע"מ** (נבו 29.12.2015) ת"פ (אזורי ת"א) 35528-12-16 **מדינת ישראל - פרח ירוק - לניהול כ"א הדרכות ושירותים בע"מ** (נבו 15.12.2018), ת"פ (אזורי ת"א) 67508-11-16 **מדינת ישראל - גיא ספירשטיין** (נבו 05.08.2019) ת"פ (אזורי ת"א) 3063-04-19 **מדינת ישראל - ליאור ז'וק** (נבו 10.07.2022) ת"פ (אזורי

ת"א) 9830-12-19 **מדינת ישראל - אורלי לשם** (נבו 24.07.2022)). כמו כן, התייחסות לכל עובד שהועסק ללא רישיון כאירוע נפרד היא מלאכותית ותביא להעלאת רף הענישה באופן לא ראוי. ראוי להשקיף על העסקת העובדים ללא רישיון כמסכת עבריינית אחת הכוללת מספר מעשים.

46. **בנוגע לאישום השני**, עבירות לפי חוק הגנת השכר, גם כאן קיים קושי לנתק בין האירועים השונים, כאשר מדובר "בקשר הדוק" בין העסקה של כלל העובדים. בפועל, מדובר במעשים חוזרים כלפי העובדים אשר נדמה כי אף הם מהווים תוכנית פעולה עבריינית אחת.

47. מקובלת עלי טענת הנאשמים כי מדובר בתקופה יחסית קצרה, הליקויים מתייחסים מתוך הבדיקה לשלושה חודשים בלבד. הפסיקה כבר התייחסה לכך כי יש לראות בעבירה של אי ניהול פנקס בהתאם לחוק הגנת השכר כאירוע אחד, תוך התייחסות למספר העובדים כלפיהם בוצעה העבירה, ר' ת"פ (אזורי ת"א) 67508-11-16 **מדינת ישראל - גיא ספירשטיין** (נבו 05.08.2019), אעיר כי בעניין זה מדובר אומנם בפנקס אחר אך המשמעות של ניהול הפנקסים לצורך הכרעה ביחס לריבוי אירועים היא זהה.

48. לאור האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי **מדובר באירוע אחד** - גם בעניין האישום השני, כאשר הוא כולל 69 מעשים.

49. **בנוגע לאישום השלישי** - גבייה ביתר בגין ביטוח בריאות. איני מקבלת את טענת הנאשמים כי מדובר בסכום נמוך. **ראשית**, מדובר בבדיקה עבור שלושה חודשים בלבד, **שנית**, ייתכן כי "החיסכון" המצטבר בגין ההפרות עשוי להגיע לסכום אשר יהיה משמעותי לעסק קטן ומנגד זניח למעסיק גדול יותר.

50. מכל מקום, גם כאן, מצאתי כי מדובר באירוע אחד שכן אין הבחנה בין מאפיינים ייחודיים להעסקה של כל אחד מהעובדים.

51. בהתחשב בעובדה כי מדובר ב - 12 עובדים אשר הועסקו על ידי הנאשמת, כולם עובדים זרים, ומכאן נגבו כספים בניגוד לדין, כך שמתקיים קשר הדוק בין העבירות משום שהתנהלות זו הינה "חלק מאותה תוכנית עבריינית". (ר' סעיף 22 ע"פ (ארצי) 25307-12-15 **מרדכי שחם - מדינת ישראל** (נבו 04.09.2017) כך יש לראות באישום זה אירוע אחד שכולל 12 מעשים.

52. להשלמת התמונה נזכיר את דברי בית הדין הארצי בעניין **שמש חי אחזקות בע"מ** (סעיף 26): "ראוי להדגיש כי הקביעה לפיה מדובר ב"אירוע" אחד אין משמעה כי מקסימום העונש שנתי להטיל על נאשם הוא העונש המירבי הקבוע לצד העבירה החמורה ביותר שנעברה באותו אירוע, ובענייננו - אין משמעות הדבר כי יש לקבוע את מתחם הענישה בהתאם לגובה הקנס הנקוב לצד עבירה בודדת. בהתאם להוראות הדין והפסיקה, יש להבחין בין "אירוע" לבין "מעשה", כאשר רק אם מדובר ב"מעשה" אחד - מוגבלת הענישה לגבינו בעונש המקסימום הנקוב לצד העבירה החמורה ביותר בה הורשע הנאשם (סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982). בהתאם,

"מקום שאירוע אחד כולל מספר 'מעשים', תקרת מתחם הענישה הפוטנציאלי תיקבע לפי הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מהמעשים"

53. סיכום ביניים: האישום הראשון מהווה אירוע אחד הכולל 28 מעשים. האישום השני מהווה אירוע אחד הכולל 69 מעשים, האישום השלישי מהווה אירוע אחד הכולל 12 מעשים.

מתחם הענישה ההולם וגזירת העונש

המסגרת הנורמטיבית

54. בהתאם לפסיקה **בחדוות הורים ובבאר הנדסה**, במצב של אירוע אחד הכולל מספר מעשים יש להכריע בהתאם לקבוע לפי הוראות סעיף 186 לחוק סדר דין פלילי תוך שימוש בעקרונות של התיקון 113 לחוק העונשין שעל עקרונותיו עמדתי לעיל.

55. וכך נפנה תחילה למבחנים אשר נקבעו בפסק הדין **חדוות הורים** (ס' 18 לפסק הדין):

"סעיף 40ג'(א) לחוק העונשין קובע כי את מתחם הענישה יש לקבוע בהתאם לעקרון המנחה שנקבע בתיקון 113 שהינו עקרון החלימה, ולצורך בכך להתחשב "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט". המחוקק הגדיר לפיכך שלושה רכיבים רלוונטיים - "רכיב ראשון - קביעת החומרה המושגית של מעשה העבירה באמצעות בחינת הערך החברתי המוגן; רכיב שני - קביעת החומרה הקונקרטית של העבירה באמצעות בחינת הנסיבות הקשורות לביצועה; רכיב שלישי - שמירה על מידת מה של רצף עונשי על ידי התחשבות במצב שקדם לחקיקת תיקון מס' 113 באמצעות בחירת מדיניות הענישה הנהוגה" (ואקי ורבין, בעמ' 430). בקביעת מתחם הענישה יש להתחשב לפיכך לא רק "בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה (להבדיל מנסיבותיו האישיות של הנאשם שתילקחנה בחשבון רק בשלב הבא - ס.ד.מ) ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה" (עניין סעד; כן ראו את ע"פ 7655/12 פייסל נ. מדינת ישראל, מיום 4.4.13; ע"פ 512/13 פלוני נ. מדינת ישראל, מיום 4.12.13; להלן - עניין פלוני 2013)."

56. כבר עתה יש מקום לציין כי המאשימה והנאשמים תמימי דעים לגבי הערכים המוגנים בשלושת האירועים, ואין צורך להכביר במילים בדבר חשיבות הגנה על עובדים בכלל ועל עובדים מוחלשים - עובדים זרים, בפרט. ביחס לאישום הראשון - הרי שרישיון קבלן נועד להגן על העובדים בכך שמעמיד דרישות של בחינת ניסיונו המקצועי של המבקש לקבל את הרישיון, ניקיון עברו והאיתנות הכלכלית שלו. ביחס לאישום השני - עריכת תלושי שכר שלא כדין - הרי שתכלית החוק היא מתן התמונה המלאה לעובד בדבר זכויותיו כדי שיוכל לכלכל צעדיו בדבר העסקתו ולממש את זכויותיו. ביחס לאישום השלישי - הרי שקביעת תקרת ניכוי עבור ביטוח רפואי מבטיחה מחד כי העובד יוגן על ידי עריכת ביטוח ומנגד כי לא יממן את הביטוח אלא ישתתף בעשייתו באופן סביר.

57. הרף המקסימלי או המינימלי של העונש, במצב שריבוי המעשים בתוך אירוע אחד, בהתאם לקבוע בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי, לא נקבע **באופן אוטומטי** באמצעות ההכפלה של הרף המקסימלי או המינימלי במספר מעשים וזאת משום שבמקרה הראשון התוצאה תרוקן מתוך את הכרעה כי מדובר באירוע האחד ובמקרה השני תהיו זו התעלמות מכך כי מדובר במספר מעשים. במקרים אלה, שיקול הדעת נותר בידי בית הדין בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של העניין. ע"פ (ארצי) 12606-04-19 **ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל** (נבו 16.02.2020) (ר' סעיף 5 לפסק הדין).

58. ככלל, הפסיקה שהובאה על ידי הצדדים מספקת מסקנה זהה, הן לשיטת המאשימה והן לשיטת הנאשמים, למתחם הענישה הנהוג ביחס לעבירות בהם הודו הנאשמים.

59. כך, **ביחס לאישום הראשון** - העסקה ללא רישיון קבלן, מתחם העונש ההולם נע **במרבית** ההחלטות בין 30% - 60% מהעונש המקסימלי הקבוע בסעיף 61 (א) (1) לחוק העונשין (14,400 ₪). בנוגע לעילת הפיקוח מתחם הענישה נע בין 20% - 60% מהקנס המרבי הקבוע בסעיף 61 (א)(2) (29,200 ₪). ר' למשל ת"פ (ב"ש) 6730-09-15 **מדינת ישראל - ל.טלי שירותים בע"מ** (18.8.2016), ת"פ (אזורי ת"א) 58882-08-18 **מדינת ישראל - דמיטרי ק. - הסעות משלוחים ושירותים כלליים בע"מ** (18.03.2022), ת"פ (אזורי ת"א) 57524-10-19 **מדינת ישראל זרוע העבודה במשרד הכלכלה - אלקראפט תעשיות בע"מ** ((02.01.2022).

60. **ביחס לאישום השני** - הקנס המרבי הקבוע בדין ביחס לעבירה של מסירת תלוש לעובד שלא נכללים בו פרטי השכר ששולם לעובד, כולם או חלקם הוא 14,600 ₪ לנאשמת לכל עבירה ו-7,300 ₪ לנאשם לכל עבירה. מתחם הענישה המקובל בהתאם לפסיקה נע בין 20% - 60% מהקנס המקסימלי הקבוע לעבירה זו.

61. בנוגע להפרת עילת הפיקוח באישום השני נזכיר כי הקנס הקבוע בסעיף 26 (ב) לחוק הגנת השכר הוא מחצית מהקנס הקבוע לעבירה העיקרית.

62. בנוגע **לאישום השלישי** - שני הצדדים מסכימים כי מתחם הענישה המקובל הוא בין 5,000 ₪ ל-20,000 ₪ לכל עבירה. עוד אציין כי גובה הקנס בגין גביית יתר של דמי ביטוח בריאות מעובד זר בניגוד לסעיף 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים - תשנ"א - 1991 (להלן: "**חוק עובדים זרים**") הוא פי ארבעה^[8] מהקנס הקבוע בסעיף 61 (א)(2) לחוק העונשין^[9]. סעיף 5 לחוק עובדים זרים קובע כי הקנס המוטל על נושא משרה בתאגיד הוא כפל הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין^[10]. בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה של ניכוי מהשכר בגין ביטוח רפואי מעבר לשיעור הקבוע בתקנות מעלה כי הטווח הוא אכן בין 5,000 ₪ ל-20,000 ₪. כך למשל, בת"פ (ת"א) 36309-01-18 **מ"י נ' אבוריאש** (28.1.19) נקבע מתחם ענישה בין 5,000 ₪ ל-10,000 ₪ בגין עבירה של העסקה ללא ביטוח רפואי, והקנס הועמד על סך של 5,000 ₪; בת"פ (ב"ש) 40138-09-19 **מ"י נ' נתן** (23.12.19) נקבע מתחם ענישה בגין העסקה ללא ביטוח רפואי בין 6,000 ₪

ל-20,000 ₪, והקנס לכל אחד מהנאשמים שם הועמד על 9,000 ₪; בת"פ (ב"ש) 2040-11-18 מ"י נ' פולק ואח' (25.9.19) נקבע מתחם ענישה בגין העסקה ללא ביטוח רפואי בין 6,000 ל-20,000 ₪ והקנס לכל אחד מהנאשמים הועמד על סך של 7,000 ₪.

63. בטרם נתייחס לקביעת העונש בהתאם למתחם הענישה הנקבע לעיל, אבקש תחילה להתייחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40ט' לחוק העונשין, ולנסיבות האישיות של הנאשמים, שאין קשורות לביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין.

64. **ביחס לאישום ראשון** - איני מקבלת את טענת הנאשם כי הסיבה לליקויים היא חוסר מודעותו לדין הישראלי בשל העובדה כי עלה לישראל בגיל מבוגר. לא התרשמתי כי הנאשם לא יודע להתנהל מול מוסדות המדינה או לברר את חובותיו וזכויותיו. ואפרט.

65. הנאשם פעל לפתיחת חברה בע"מ בהתאם לנספח 1 לטיעוני הנאשמים. בחברה הוא משמש דירקטור ובעל המניות היחיד, החברה נפתחה כבר בשנת 2016.

66. כמו כן, הנאשם ממצה את זכויותיו במוסד לביטוח לאומי בנוגע לזכאותו לקצבת זקנה (נספח ח' לטיעוני הנאשמים). עוד אציין כי קיימת סתירה בין טענות הנאשם כי הוא חסר ידיעה לגבי החוק הישראלי אך **מייעץ לחברות אחרות** וזה כעת גם עיסוקו בשוטף (ר' נספח ז' מסמך מאת רו"ח מיום 14.03.2022).

67. **ביחס לאישום השני** - צורפו על ידי הנאשמים מסמכים אשר כותרתם "פנקס חופשה" וקיים קושי לקבל את הטענה כי מדובר במסמכים אותנטיים. אפרט.

ראשית, המסמכים הונפקו ב - 30/04/2019. **שנית**, קיימת אי בהירות לגבי שם החברה גם במאגרים הפנימיים של החברה: מעיון במסמך "פנקס חופשה" של גב' וולקוב דנה עולה כי תחילת עבודתה ב - 21/11/2018 ועד ליום 21/01/2019 שם החברה "**איי. ויי. סולושיין בע"מ**". מעיון בפנקס חופשה לשנת 2018 על שמה של פודורובה מרינה, תקופת עבודתה מיום 28/08/2018 ועד ליום 21/12/2018 אך היא הועסקה בחברה "**קלינינג סולושיין בע"מ**".

נטען כי שם זה שונה 23/08/2018, כך שקיים חוסר בהירות בנוגע לשם החברה.

68. הנאשמים ציינו כי הליקוי ברישום בפנקס החופשה נעוץ בחלקו בכך שעובדים מסוימים פרשו לאחר תקופה קצרה. מעיון ב**נספח ג'** לטיעוני הנאשמים שכותרתו "מכתבי סיום העבודה" עולה כי מדובר בחמישה עובדים מתוך לכל הפחות 28 עובדים שהעסיקה הנאשמת וביחס אליהם בוצעה העבירה. עוד עולה מעיון במכתבים אלה כי לא ניתן להסיק אם הם הונפקו בזמן אמת והאם נמסרו לידי העובדים.

מעיון במכתב מיום 21/10/2018 אל שישוב ילנה, עולה כי העובדת פוטרה מעבודתה בחברה "**קלינינג סולושיין**".

בע"מ, וזאת בשים לב לטענת הנאשמים כי שם החברה שונה כחודשיים לפני. העובדה כי העובדת הייתה "מתלמדת" אינה רלוונטית לצורך חובותיו של המעסיק כלפיה.

69. **ביחס לאישום השלישי** -גביה ביתר של ביטוח בריאות - יש קושי לקבל את טענת הנאשמים כי מדובר בביטוח מטיב עבור העובדים והנאשמים הסתמכו על הוראות חברת הביטוח בעת ביצוע הגביה. פוליסת הביטוח אשר צורפה ע"י הנאשמים אינה פוליסה מטיבה אלא פוליסה סטנדרטית לעובדים זרים, ממנה עולה, כי תחולתה זהה לתחולת ביטוח בריאות ממלכתי (ר' סעיף 1.11 וסעיף 2.8 לפוליסה). לפוליסה לא צורפה הצעת מחיר או אסמכתא המעידה על גובה הפרמיה עם זאת, גם אם נניח כי מדובר בפוליסה מטיבה גביית סכום הניכוי מהעובד בניגוד להוראות הדין מהווה פגיעה בעובד וכן מהווה גם התעשרות שלא כדין של המעסיק על חשבון העובד אשר נושא בחלק מהתשלום במקומו.

70. מהמקובץ עולה תמונה מדאיגה ביחס להפרות זכויות העובדים. לאור המפורט גם לא השתכנעתי כי המניע להתנהלות הנאשמים לא היה כלכלי אלא טעות בתום לב. אציין כי בעבירות עם פן כלכלי קיימת תכלית שהעונש שייגזר על הנאשמים יהווה תמריץ שלא לשוב ולבצע את העבירות.

71. בשים לב לכך כי אכן לא נגרם נזק למי מהעובדים באופן משמעותי ולאור הנסיבות האישיות של הנאשם, אותם אפרט להלן, מצאתי לנכון לגזור את עונשו של הנאשם ברף נמוך יותר מהרף העליון אשר התבקש על ידי המאשימה.

72. יש מקום להתחשב בנסיבות האישיות של הנאשם המגדל ילד עם מוגבלות וכן בגילו של הנאשם. כמו כן, הבאתי בחשבון גם את שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות האכיפה, את הודאתו ואת התיקונים שנעשו על ידו בעקבות הביקורת.

73. כמו כן, הטלת קנס העשוי לדרדר את הנאשם למצב כלכלי קשה, עשוי לגרום לכך כי הנאשם יזקק לסיוע ממשאבים הציבוריים בדמות קצבאות מוגדלות, דבר העשוי לפגוע בשיקומו.

74. בעת גזירת העונש הבאתי בחשבון גם את העובדה כי גזירת העונש צריכה להיות בהלימה עם יכולת של הנאשם לעמוד בקנס הכספי. הנאשם לא הציג בפנינו דיווחים לרשויות המס אולם מתוך המסמך של ר"ח שצורף לטיעוני הנאשמים ניתן להסיק כי הנאשם לא חזר להיקף הפעילות אחרי משבר הקורונה וכעת הנאשמת כלל אינה מעסיקה עובדים כאשר בעת הביקורת העסיקה 28 עובדים כאמור.

75. כך **ביחס לאישום הראשון**: הנאשמת- הקנס עומד על סך 14,400 ₪ במכפלה 28 מעשים דהיינו 403,200 ₪. לאור המפורט לעיל, מצאנו לקבוע כי העונש ההולם בנסיבות העניין יעמוד על **80,640 ₪** המהווה הרף המינימלי בשיעור 20% מתוך העונש וזאת מתוך ההתחשבות בנסיבות האישיות של הנאשם ובגילו המתקדם.

76. ביחס לחובת הפיקוח של הנאשם - נוכח המסקנה שאלה הגעתי לעיל, בהתחשב בעובדה כי הנאשם נושא משרה והבעלים של הנאשמת, כך שמרבית הנטל בתשלום הקנס של הנאשמת יוטל על כתפיו, יש מקום להטיל על הנאשם קנס מופחת. על כן, מבלי להקל בחומרת המעשה של העסקת 28 עובדים ללא רישיון - הקנס במקרה דנן יעמוד על סך 20% מהקנס המקסימלי וזאת בשים לב כי סעיף 21 לחוק העסקת עובדים אינו מתייחס לכמות העובדים המועסקים. אחריות הנאשם שאין להקל בה ראש, אינה זהה לאחריות הנאשמת שהיא הנושאת העיקרית באשמה לביצוע העבירה. בנסיבות הללו הקנס המקסימלי הוא ₪ 29,200 ולאור המפורט לעיל, מצאתי לגזור על הנאשם קנס בגובה הרף הנמוך של מתחם הענישה - 20% כך שהקנס ברכיב זה יעמוד על **₪ 5,840**.

77. **ביחס לאישום השני - מתחם הענישה שמבקשת לקבוע המאשימה**, בהתחשב בחשיבות הוראות החוק הגנת השכר הינו מקובל ונכון. עם זאת, הטעמים להפחתת עונשם של הנאשמים הם זהים לטעמים שפורטו לעיל, תוך חשש כי הטלת עונש כפי שמבקשת המאשימה עשוי לפגוע באופן בלתי הפיך במצבו הכלכלי של הנאשם ובשיקולי השיקום.

78. לאור האמור לעיל, אין מקום לחרוג ממתחם הענישה שנקבע בפסיקה ובהתחשב בנסיבות אשר פורטו לעיל מחד ומנגד מאחר ומדובר ב-69 מעשים, אני קובעת כי העונש של הנאשמת יעמוד על 50% מהקנס המקסימלי (אשר עומד על סך ₪ 14,600) סה"כ **₪ 7,300**, השיקול הנוסף שנלקח בחשבון הוא כילא נטען על ידי המאשימה שנגרם נזק למי מהעובדים. ביחס לנאשם - בהתחשב בעובדה כי מדובר בבעל המניות היחיד ולאור הנימוקים הנוספים כי הנאשם הוא זה שאמור לשאת בקנס של הנאשמת, יחויב הוא במחצית הקנס שקבעתי לנאשמת כך שהקנס לנאשם יעמוד על סך **₪ 3,650**.

79. **בנוגע לאישום השלישי -** הקנס אשר יש להטיל על הנאשם הוא קנס מנהלי. סעיף 14 לחוק העבירות המנהליות מסמיך את בית המשפט להפחית את הקנס מנימוקים שיירשמו בנסיבות המצדיקות זאת.

80. אין ספק כי אי עריכת ביטוח רפואי לעובד זר כלל הינה עבירה חמורה, אך אם נעיין בסעיף 2(ב) (3) לחוק עובדים זרים נסיק כי המחוקק ראה בעבירה של אי עריכת ביטוח כשקולה בחומרתה לעבירה של ניכוי ביתר של דמי ביטוח וזאת לאור נוסח הסעיף בתקנות בו מדובר בחלופות באותו סעיף:

"העסיק עובד זר בלי שהסדיר לעובד הזר ביטוח רפואי בהתאם להוראות סעיף 1ד, או ניכה משכרו של העובד הזר סכום העולה על השיעור שנקבע בתקנות לפי אותו סעיף;"

81. לאור העובדה כי קבענו לעיל שמדובר **באירוע אחד** שנעשו בו 12 מעשים, יש להעמיד את הענישה על **מתחם הענישה** המפורט בפסיקה וצוין על ידי המאשימה בטווח שבין 5,000 ל-20,000 ₪ לכל מעשה ובשים לב

לעמדת הנאשם, הבעת החרטה על ידו בעניין ומספר העובדים שזכויותיהם הופרו.

82. לאור האמור לעיל, ותוך התחשבות במצבו האישי של הנאשם, החשש לפגיעה במצבו הכלכלי והיעדר יכולת להשתקם, הקנס בגין עבירה זו כלפי הנאשמת יהיה ברף הנמוך ויעמוד על סך **60,000 ₪**.

83. הקנס המוטל על הנאשם בגין הפרת חובת הפיקוח יעמוד על השיעור 30% מהקנס שנקבע לנאשמת- **18,000 ₪**.

סיכום

84. מהנימוקים המפורטים לעיל מוטלים על הנאשמים הקנסות הבאים:

הנאשמת:

אישום ראשון (העסקת עובדים ללא רישיון כדון) - 80,640 ₪.

אישום שני (תלושי שכר לא תקינים) - 7,300 ₪.

אישום שלישי (ניכוי ביתר של דמי ביטוח רפואי מעובד זר) - 60,000 ₪.

סה"כ - 147,940 ₪.

הנאשם -

אישום ראשון (הפרת חובת הפיקוח בנוגע להעסקה ללא רישיון) - 5,840 ₪.

אישום שני (הפרת חובת הפיקוח בדבר מסירת תלושי שכר תקינים) - 3,650 ₪.

אישום שלישי (הפרת חובת הפיקוח ביחס לניכוי ביטוח רפואי מעובד זר בהתאם לדין) - 18,000 ₪.

סה"כ - 27,490 ₪.

85. משלא עלתה בקשה לפריסת תשלומים במהלך הטיעונים לעונש, אני קובעת כי ככל שבדעת הנאשמים לבקש פריסת תשלומים יגישו בקשה מתאימה בתוך 7 ימים מהיום ועד לא יאחר מיום 17.8.2022 ויציינו בה את עמדת המאשימה. ככל שלא תוגש בקשה מתאימה ישולמו הקנסות בתוך 30 ימים ממועד מתן גזר הדין (למען הסר ספק - הפגרה נמנית).

86. בנוסף, אני מורה לנאשמים לחתום, בתוך 30 ימים ממתן גזר הדין, על התחייבות להימנע מביצוע עבירה למשך 3 שנים מהיום, שאם לא כן יישאו הנאשמים בתשלום הקנס המרבי הקבוע בחוק לעבירה בודדת, ביחס לכל אחת מהעבירות בהן הורשעו.

87. בהתאם להסכמת הצדדים גזר הדין יישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, י"ב אב תשפ"ב, 09 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.

[1]2 (א) לא יעסוק אדם כקבלן כוח אדם אלא אם כן הוא בעל רשיון לכך מאת השר ועל פי תנאי הרשיון.

[2]10 (א) (1) לא יעסוק אדם כקבלן כוח אדם הנותן שירותי כוח אדם של עובדים שאינם תושבי ישראל, אלא אם כן הוא בעל היתר מיוחד לכך מאת שר הפנים ועל פי תנאי ההיתר האמור; הוראת פסקה זו לא תחול על מתן שירותי כוח אדם של עובדים שהם מסתננים כהגדרתם בסעיף 2'1 לחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991, בידי קבלן כוח אדם, ותחול על קבלן כוח אדם העוסק במתן שירותי כוח אדם של עובדים כאמור חובת רשיון לפי סעיף 2;

[3] (ג) המעסיק רשאי לנכות משכרו של העובד הזר סכום שהוציא או שהתחייב להוציא בפועל כדמי ביטוח רפואי כאמור, בשיעור שלא יעלה על השיעור שקבע השר, בין דרך כלל ובין לסוגים.

[4]2(ב)(3) העסיק עובד זר בלי שהסדיר לעובד הזר ביטוח רפואי בהתאם להוראות סעיף 1ד, או ניכה משכרו של העובד הזר סכום העולה על השיעור שנקבע בתקנות לפי אותו סעיף;

[5]9) ניכה משכרו של העובד הזר בניגוד להוראות סעיף 25 לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958;

...

דינו - (ב) לגבי עבירה לפי פסקאות (1), (2), (3), (4), (8) או (9) - פי ארבעה מהקנס האמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וקנס נוסף פי ארבעה מהקנס האמור בסעיף 61(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, לעובד, לכל יום שבו נמשכת העבירה; ואולם אם נעברה העבירה כאמור בסעיפים קטנים (א) או (ב) לגבי עובד זר שהועסק במסגרת עסקו או משלח ידו של המעסיק, דינו - קנס כאמור בסעיפים קטנים (א) או (ב), לפי הענין, או מאסר שנה.

[6]אחריות נושא משרה (תיקון מס' 3) תש"ס-2000 (תיקון מס' 15) תשע"ב-2012

5. (א) נושא משרה חייב לפקח ולעשות כל שאפשר למניעת עבירות כאמור בסעיפים 2 עד 4 בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו; המפר את חובתו כאמור, דינו - כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; לענין

סעיף זה, "נושא משרה" – מנהל פעיל בתאגיד, שותף, למעט שותף מוגבל, ופקיד שחובתו מטעם התאגיד היא לפעול לקיום חובות התאגיד לפי הסעיפים האמורים.

(ב) נעברה עבירה לפי סעיפים 2 עד 4 בידי התאגיד, חזקה היא שנושא משרה הפר חובתו האמורה בסעיף זה, אלא אם כן הוכיח שנהג בלא מחשבה פלילית ובלא רשלנות ושעשה כל שאפשר כדי למנוע את העבירה.

[7] הרשעה בעבירות אחדות [168]

186. בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה.

[8] סעיף 2(ב)(9)(ב) לחוק עובדים זרים.

[9] $29,200$ כפול $4 = 116,800$ ₪.

[10] $58,400$ ₪.